

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 695/2024
11.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Момчило Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП ... Ниш, коју заступа законски заступник Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3788/2023 од 21.11.2023. године, у седници одржаној 11.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3788/2023 од 21.11.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3788/2023 од 21.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1340/22 од 13.06.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тако што је обавезана тужена да тужиоцу исплати по основу накнаде материјалне штете као разлике између плате коју би остваривао да није дошло до повреде и пензије коју остварује: а) за период од 19.03.2018. године до 10.06.2019. године, по основу главнице и камате износ од 146.773,26 динара са законском затезном каматом од дана вештачења 26.12.2022. године до исплате, б) за период од 11.06.2019. године до 31.10.2020. године, по основу главнице и камате износ од 283.271,96 динара са законском затезном каматом од дана вештачења 26.12.2022. године до исплате, док је одбијен тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му за период од новембра 2020. године до новембра 2022. године по основу главнице и камате исплати износ од 454.527,76 динара са законском затезном каматом од дана вештачења 26.12.2022. године до исплате, као и за новембар 2022. године износ од 16.416,41 динара са законском затезном каматом од 05.12.2022. године и убудуће за сваки месец доспеле месечне ренте у овом износу са законском затезном каматом од 05-ог у наредном месецу за претходни месец, док за то постоје законски услови, као и да суд обавезе тужену да на досуђене и измакле оброке ренте од новембра 2020. године по пресуди П1 2927/19 од 26.03.2021. године исплати законску затезну камату почев од 05-ог у наредном месецу

за претходни месец па убудуће, док за то постоје законски разлози. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 258.530,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3788/2023 од 21.11.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке у погледу досуђене висине накнаде материјалне штете и у одбијајућем делу става првог изреке, те су жалбе тужиоца и тужене у том делу одбијене као неосноване. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу става првог изреке који се односи на законску затезну камату, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на досуђени износ накнаде материјалне штете за период од 19.03.2018. године до 10.06.2019. године исплати законску затезну камату на износ од 104.070,02 динара почев од дана пресуђења 13.06.2023. године до исплате и на досуђени износ накнаде материјалне штете за период од 11.06.2019. године до 31.10.2020. године исплати законску затезну камату на износ од 224.886,46 динара почев од дана пресуђења 13.06.2023. године до исплате, док је у преосталом делу тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 236.030,00 динара, док је преко овог износа па до износа досуђеног првостепеном пресудом одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер је одлука у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке раније Врховног касационог суда и сада Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилац са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, и са начелним ставом Заједничке седнице Савезног суда, Врховних судова и Врховног војног суда од 25. и 26.11.1986. године да се накнада штете која ће сукцесивно настајати у будућности на име изгубљене зараде може сукцесивно утуживати за протекли период, а не само у виду ренте. Предмет тражене правне заштите је накнада штете у висини изгубљене зараде, односно разлике између зараде на коју је тужилац имао право и висине инвалидске пензије коју прима. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили уз правилну примену материјалног права, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права у погледу питања застарелости потраживања. Такође, правноснажном одлуком другостепеног суда одлучено је о доспелости законске затезне камате на досуђени износ главнице накнаде штете од дана пресуђења као дана када је утврђена њена висина. Врховни суд налази да у конкретном случају по питању доспелости затезне камате нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер оно зависи од утврђеног чињеничног стања, а код чињенице да је вештачење висине

настале материјалне штете, које је претходило доношењу првостепене пресуде 21.11.2023. године, урађено још 26.12.2022. године.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП, прописано је да ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, док се према одредби члана 2. истог члана не узимају у обзир камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, ако не чине главни захтев.

Тужба ради накнаде штете (исплате) поднета је 11.06.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 430.035,22 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази новчани цензус за дозвољеност ревизије прописан чланом 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена. Такође, против дела другостепене пресуде којим је одлучено о споредном тражењу тужиоца - одлуке о периоду за који тече затезна камата на главно потраживање, ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се побија, а чињеница да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтеву за камату као споредном тражењу не утиче на дозвољеност ревизије, која се у овом случају не цени према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић